

LOMJAPATAKY BÉLA, DR.

1914. október 15. Marosvásárhely – 2009. december 20. Budapest

Családja az első világháború után költözött Magyarországra, apja szőlészeti és borászati felügyelő volt, vitézi címmel rendelkezett.

Az elemi Tarcalon, a középiskolát Egerben végezte el, 1932-ben érettségizett. Az Egri Jogakadémián kezdte el jogi tanulmányait, 1936. szeptember 30-án Pécsen avatták doktornak. 1937-ig Egerben ügyvédjelölt, majd a légvédelmi tüzérségnél letöltötte tényleges katonai szolgálatát. 1938. december–1940. május között a Kalocsai Királyi Járásbíróságon joggyakornok, ezt követően saját kérelmére áthelyezték a Budapesti Királyi Büntetőtörvényszékhez. A második világháborúban a légvédelmi tüzérségnél szolgált tartalékos hadnagyként, szovjet hadifogságba esett, ahonnan 1947 októberében tért haza. 1948. április 27-én tette le az egységes bírói és ügyvédi vizsgát.

1952. december 16-án arról tájékoztatták a Budapesti Megyei Bíróság elnökét, dr. Sarlós Mártont, hogy Lomjapataký a titkos ügykezelés őrizetében lévő iratokba betekintéssel rendelkező fogalmazó személyi táblázatában elhallgatta, hogy felesége édesanyja Jugoszláviában él, és azt, hogy édesapja révén vitézi címet örökölt. 1955. decemberig fővárosi bírósági fogalmazó volt, többek között a dr. Jónás Béla vezette tanácsban is.

1955 végén a Budapesti XIII. Kerületi Bírósághoz nevezték ki bírónak. 1957. október 7-től a Fővárosi Bíróságon lett tanácsvezető, 1972-től tanácselnök. 1966-ra elvégezte a Marxizmus-Leninizmus Esti Egyetemet. 1965-ös minősítése szerint jól ismeri a büntetőügyeket, és időben be is fejezi azokat. A Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa 1978. október 26-án felmentette bírói tisztségéből, december 31-én vonult nyugállományba.

1959-es minősítésében olvasható, hogy „bár hosszú éveken keresztül politikai ügyeket tárgyaló tanácsok mellett működött mint fogalmazó, politikailag mégis színtelen [...] Pártonkívüli. Az ellenforradalom alatt igen rendesen viselkedett, elszigetelte magát az ellenforradalmi hangokat hallató bírósági dolgozóktól. Politikailag megbízhatónak tartom, mert gyakorlati munkája, ítéletei ezt bizonyítják.”

Az 1956-os forradalom utáni kádári megtorlás során három halálos ítéletet hirdetett ki. Steiner Lajos és társai büntetőperében az elsőrendű vádlottat 1958. április 9-én halálbüntetéssel sújtotta. Az ítéletet dr. Vágó Tibor tanácsa 1958. július 21-én másodfokon helybenhagyta, és Steinert 1958. augusztus 5-én kivégezték. Az ugyanebben a büntetőperben vádlott Gyulai Lajos büntetőügyét elkülönítette. Gyulait a hadbírák utóbb mindkét fokon halálra ítélték, s 1958. december 3-án kivégezték.

1958. április 26-án halálra ítélte Fónay Jenőt és Márton Erzsébetet. Fónay elmarasztalását a Legfelsőbb Bíróság dr. Vágó vezette tanácsa 1958. július 18-án jóváhagyta,

a Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa azonban július 19-én kegyelmet gyakorolt, életfogytig tartó börtönbüntetésre enyhítette büntetését. Márton ítéletét a másodfokú bíróság tizenöt évi börtönbüntetésre szállította le.

KITÜNTETÉSEI

Miniszteri dicséret (1958. november)
Az Igazságügy Kiváló Dolgozója (1968)
Munka Érdemrend ezüst fokozata (1975)

FORRÁSOK, IRODALOM

Országos Bírósági Hivatal – Az igazságügyi szervezetből kivált dolgozók nyilvántartókönyvében rögzített iktatószámok alapján: L/74.
Igazságügyi Közlöny, 1956. január 6. 1. sz.
Eörsi László: *1956 mártírjai. 225 kivégzett felkelő. Budapest a forradalom napjaiban*. Szentpétery Tibor fotóival. Rubicon-Ház, Budapest, 2006. 183.
Zinner Tibor: Utak és tévutak a XX. századi magyar felsőbbíráskodás káderpolitikájában '56 után. In *A Kúria és elnökei III*. A kötetet szerkesztette Bódiné dr. Beliznai Kinga. HVG-ORAC Lap- és Könyvkiadó Kft., Budapest, 2015. 177–178., 180.